

LÜTFİ PARLAK

YA MUHAMMED

© İz Yayıncılık Limited Şirketi, 2021

Sertifika no: 49821

İz Yayıncılık: 1297

Sanat Edebiyat Dizisi: 521

ISBN: 978-605-326-551-1

İstanbul 2021

Oruçreis Mahallesi, Tekstilkent Caddesi

Koza Plaza B Blok No: 12 Kat: 15/151 Esenler / İstanbul

Telefon: (212) 5207210

www.iz.com.tr

E-posta: bilgi@iz.com.tr

Editör: Mehmet Emin Gül

Kapak Tasarımı: Yasin Çetin

Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

Basıldığı yer: Çınar Matbaacılık (Sertifika no: 45103)

Yüzyıl Mahallesi, Matbaacılar Caddesi, Ata Han, No: 34 K: 5 Bağcılar/İstanbul

YA MUHAMMED

LÜTFİ PARLAK

iz

Lütfi Parlak; 1955 yılında Elazığ'a bağlı Helezür (Kavallı) Köyü'nde doğdu. İlk ve orta öğrenimini Elazığ ve Diyarbakır İmam Hatip Okulu'nda tamamladı. 1977'de İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi. Aynı yıl, öğretmen olarak Elazığ Lisesi'ne atandı. 1981'de yedek subay olarak vatani görevini tamamlamasına müteakip Uşak Eşme Lisesi'nde görevlendirildi. Müdür yardımcısı, müdür başyardımcısı ve müdür vekilliğinden sonra Akçadağ Anadolu Öğretmen Lisesi'ne müdür olarak tayin edildi. Daha sonra idarecilik görevinden istifa ederek Elazığ-Fatih Lisesi, Merkez Endüstri Meslek Lisesi, Mehmet Akif Ersoy Lisesi'nde edebiyat öğretmenliği yaptı. 2003'te Elazığ Lisesi'ne müdür oldu. 2007 yılında emekliye ayrıldı.

Evli ve üç çocuk babası olan yazar, 1995'ten beri mahallî gazetelerde düzenli bir şekilde köşe yazılarını sürdürürken edebî dergilerde de şiir ve makalelerini yayımlamaktadır. Hâlen *Günüşiği* gazetesinde güncel köşe yazıları yazmaktadır.

Yayımlanmış Eserleri:

- 1) Yukarı Fırat'ta Tarihî Eserler (Araştırma ve İnceleme)
- 2) Behramoğlu Balak (Tarihî Roman)
- 3) Yemen (Tarihî Roman)
- 4) Gençosman (Tarihî Roman)
- 5) Sudan Gelen (Tarihî Roman)
- 6) Deli Dumrul (Tarihî Roman)
- 7) Nasıralı Meryem Oğlu İsa (Tarihî Roman)
- 8) Harputlu Zöhre Kız (Roman)

KUTSAL KENT

Arap Yarımadası'nın en güzel ili. ölün ortasında kalan, dağların arasında korunan nadide bir inci... Korkunç sıcaklarla kavrulurken on bin insanı üzerinde barındıran ticaretin ve dinî turizmin merkezi. Hz. İbrahim'in inşa ettiği Kâbe, o günden bu yana kesintisiz ziyaret edilen, yeryüzünün tek mabedi, gösterilecek örneklerin en eskisi, en önemlisi. Aynı soydan ve aynı boydan geldiklerini sayan; kendilerini Arapların en üstünü, en seçkini sanan Kureyş'in beldesi. Civarda kol gezen bedevilere rağmen saldırılardan uzak tutulan, şehirlerin anası. Anıların derinleştirdiği, elemelerin sonsuzlaştırdığı, düzen bozan sıkıntılarının yaşandığı kurak vadideki Mekke kenti...

Kervanlara su, çevresine hayat veren ve zezem denen ulu, kutlu bir pınar. Haram aylarda savaş çıkmadığı, saldırı olmadığı için her türlü alışverişin yapıldığı eski bir pazar. Yemen-Suriye arasında gidip gelen tacirlerin konakladığı, sermaye sahiplerinin safa içinde yaşadığı önemli bir hisar. Hâkimiyet mücadelesi veren güç odaklarının biriktiği, kız çocuklarının diri diri gömüldüğü, zulmün hüküm sürdüğü, çorak ve karanlık bir çöl. ığlıkların yükseldiği, mazlumların ağladığı, zalimlerin güldüğü, ışığa muhtaç bir şehir...

Sıkıcı düşüncelerle kıvranan, kıvrandıkça kahrolan Abdülmuttalib; hayatın ağır yükünü taşımaktan hem yorgundu hem dalgın... Mekke'nin beyi olmasına rağmen mizaç değiştiren

çalgınlıkları düzeltemiyor, atlı ve pusatlı haydutların alçaklıklarına engel olamıyordu. Ne kadar çabalarsa çabalasın uçsuz bucaksız kum denizinin, acınacak haldeki boyların asayişini sağlamıyor, yeni tedbirler almaya güç yetiremiyordu. Gelen hacılara ücret karşılığında hizmet veren, aldıkları para ile geçinen kabilelere laf anlatamıyor; hayatın önemsiz meselelerine takılan, vahalara öbek öbek yerleşen bedevilere söz dinletemiyordu. Zira Mekke'ye giden yollar; yağma demekti, talan demekti, soygun demekti... Halbuki ayak altındaki şeylerin baş üstüne çıkarılması her şeyden önce garipti, değer haline gelmesi ayıptı.

Ya şehir merkezinde yaşayan, sömürü sisteminin meşrulaştırdığı güç sahipleri ve bu güç sahiplerinin tekrar eden saçmalıkları... Çok daha yaman, çok daha acımasızdı. Yaşantılarının, kentin kutsallığına uyduğu söylenemezdi. Ficar savaşlarından sonra bölgenin düzeni iyice bozulmuş, karanlık bir dönem başlamıştı. İkna edici üsluplarla söylenen sözlerle olumsuzlukları gidermek, gizli korkuları yenmek mümkün değildi. Cesareti sınamak, çıkmazları aşmak için kurulan Adiller Cemiyeti, (Hilfü'l Fudul) şahlanan at gibi yükselip kalplerdeki sevgiyi açığa vursa da çoğu zaman yetersiz kalıyordu. İleri gelen on ailenin on temsilcisinin oluşturduğu meclis, doğru yoldaydı ama sıkıntıdaydı. Toplum zalimlere imrendiğinden güçlüler, her zaman öndeydi. Pazarda alışveriş yaparken aldığı malın parasını vermez, kimse de buna ses çıkaramazdı. Yan çıkanların durumu ise tefecinin yaptığı iyilikten farksızdı. Haksızlığa uğrayanlar ağlar, sızlar sonunda çeker giderdi.

İşte böylesi sıkıntıları gidermek için kurulan cemiyet, pek etkili sayılmazdı. Zira şahıslar zenginleşirken arka planda kalan dostluklar, eskimeye mahkûmdu. Kişilere gösterilen hürmet, sevginin değil korkunun teminatıydı. Tadılamayan bir sadet yaşanıyor gibi görünse bile bedenler huzursuz, vicdanlar çaresizdi. Arsız ve huysuz insanları durdurmak için hareket eden cemiyet mensupları; "Allah'a yemin ederiz ki şehrimizde

biri, haksızlığa uğrarsa hakkını alıncaya kadar onun yanında-
yız. Hira ve Sebir dağları yerinde kaldığı, Kâbe'deki ibadetler
ortadan kalkmadığı sürece cemiyetin işlevini yürüteceğiz; Haşi-
moğulları, Muttalipoğulları, Teymoğulları, Zühreoğulları, Ese-
toğulları bu işin öncülüğünü yapacaktır.”

Yörenin reisi Abdülmuttalib, tembel ve hantal sineklerin
uçtuğu bir sabah vaktinde sedirin üzerinde oturuyordu. Nö-
bet geçiren hastalar gibi titreyen ellerine, belirsiz endişelerle kı-
pırdayan dudaklarına mani olamıyordu. O zihin yorgunluğuyla
sıkıntılı düşüncelerin arasında kaybolup gidiyordu. Yükü ağırdı,
çoğu zaman iş yaptıracak adam bulmakta zorlanıyordu. Topluma,
örf ve adetler egemen görünse de işler, beklendiği gibi yürümü-
yordu. Güçlüler, bir şekilde yüz kızartan kabahatlerini örtebili-
yor, elde ettikleri üstünlüklerinden yararlanabiliyordu. Akıl ve
ahlaklarının bozulduğuna dair kimse bir şey söyleyemiyordu.

Dağlarda yaşayıp çöllere hükmeden, hiçbir kurala tabi ol-
mayan vahşi bedeviler, başka bir âlemde... Asla disipline edile-
meyen, soğuk ve çekingен tavırlarıyla toplumdan kaçan, mede-
niyete öcü gibi bakan bu insanları, hizaya getirmek mümkün
değildi. Şehre yerleşenler ise sosyal değişimi hazmedemedikle-
rinden kabilecilikten, bireysellikten kurtulamıyordu. Zira kent,
hayat şartlarını değiştirdiği gibi bozkırdaki kontrolsüz özgür-
lüklerini de ellerinden alıyordu. Bencilliğin yerine toplum bi-
lincinin konmasını kabullenmekte zorlanıyorlardı. Uyum sağ-
layamadıkları gibi sertlikten, mertlikten, kavgadan, yağmadan
vazgeçemiyorlardı.

Her ne kadar bazı Kureyşliler, tecavüze uğrayanların hakkını
korumak için çırpınıp Mekke'de suç işlenmesine karşı çıksa da
zorbaların yakasını tutmaktan çoğu zaman kaçınarak lüzumsuz
bir sessizliğe bürünüyorlardı. Acı feryatlara kulak asılmadığın-
dan iş, dönüp dolaşp Abdülmuttalib'in sırtında kalıyordu. O,
adil bir reisti. Kararlıydı, karakterliydi. Beyaz ve seyrek saçlarına
rağmen dinçti. Ancak tek oğlu vardı: Haris... Ya başına bir şey

gelirse, ya intikam için saldırıya uğrarsa... Sonra Curhumilerin kapatıp kaybettiği zemzemi bulduğundan Kâbe'yi özel mülküne geçirmesi, çekemeyenlerin sayısını çoğaltıyordu. Düşündükçe ödü kopuyor, huzuru kaçıyor. Fakat Adiller Cemiyeti'ni, büyük dedesi kurmuştu. Ne pahasına olursa olsun işletmek ve yaşatmak da kendisine düşerdi. Ama hangi araçla, hangi güçle?..

İçli dışlı olduğu insanlar çoktu fakat bu insanların söyledikleri ile akıllarından geçirdiklerini ayırmak zordu. Zira çöl bedevileri arsızdı, önündeki katı gerçekler acımasızdı. Uzayıp giden uykusuz geceleri azap doluydu. Şahsına gösterilen zoraki ilgi ve sevgiden hoşlanmıyor, işlerin üstesinden gelebilmek için çok erkek evlada ihtiyaç duyuyordu. İçinde yoğunlaşan ateş, duygularını yakıyordu. Mazlum tavırlarla her gün dua edip el kaldırıyor, sevgisini mahveden şansına yanıyordu. Düşündükçe korktuğunu, dudak büküp ürktüğünü belli ediyordu. Zira sorumsuz insanlar için sürüleri yağmalamak, kervanları kırmak, kadınları kaçırmak... spor sayılıyor, zevk için yapılıyordu. İşte böylesi ortamda adaleti sağlamak kolay görünmüyordu.

Ekim ayının sıcakları yakarken, talihsizliği üstündeydi. Oturduğu yerde düşünen Abdülmuttalib, dalıp da eskilere gitmiş, Yemenli çerçi Zebid'i hatırlamıştı. Adam devesiyle Mekte'ye eşya getirmiş, şehrin ileri gelenlerinden Vailoğlu As, aldığı malın bedelini ödememişti. Delice bakışlarıyla mal sahibini korkutup kaçamak cevaplarla uzaklaşmıştı. Tüccar, şikâyet etmiş ama kimseden yardım alamamıştı. O da uğradığı haksızlığı duyurmak, uluları utandırmak için Ebû Kubeys dağına çıkmış; çevrede oturan Kureyşlilere yüksek sesle şiir okuyup onları harekete geçirmek istemişti. Dedesi Haşim'in başkanlığında Muttalip, Zühre, Haris, Teymoğullarının ileri gelenlerinden oluşan grup konuya el koymuş, As'ın yolunu kesip zorla Zebid'in alacağını tahsil etmişti. Hakkını alan mağdur, endişe ile karışık bir sevinçle uzaklaşmıştı... Hayalen vakayı seyreder gibiydi. Şimdi

de durum aynıydı ve o görev, kendisindeydi. İş yapma arzusu eskiye baktıkça çoğalıyor, hale baktıkça azalıyordu.

Kâbe emiri olmak kolay mıydı? Gizli zevklerini tatmin için türeyen şehir eşkıyaları, koruyucusuz tacirlerin mallarını alıp parasını vermiyorsa, hacıların güzel kadın ve kızları ellerinden alınıp götürülüyorsa sorumlusu kendisi değil miydi? Saldırganları birbirine bağlayan menfaatlerine karşılık kurnazlık yapan yerliler, sessiz kalmaktan yanaydı. Dolayısıyla şans, zalimlerin peşinden sürükleniyordu. Mekke’de mal, can, ırz ve namus emniyeti kalmadığını gören yabancılar yavaş yavaş Kureyş’ten uzaklaşıyordu. Bu da bölgeye giren paranın azalması, halkın fakirleşmesi demektir. Ancak kusur sadece kendisinin miydi?

Adetlere göre her evde bir put vardı ama yapılanların hiçbir dinle alakası yoktu. Korkunç hadiseler yaşanıyor. En makul ve en mantıklı insanlar bile kalbindeki sevgiyi tüketmek üzereydi. Genellikle şehrin saflığını kirletenler; yeni yetmeler, sonradan görmelerdi. Ama kibarlık budalası kesilip medeniyet kisvesine bürünmüşlerdi. İltimas dilenip masumluğa soyunmuşlardı. İmtiyazlarını artırıp hâkimiyet kurmanın peşine düşmüşlerdi. Zulmün ve haramın kapısını aralayıp hırsızlığın ve terbiyesizliğin yolunu açmışlardı...

Hassam kabilesinden biri, hac için Mekke’ye gelirken kızını yanında getirmiş; Haccacoğlu Nübeyh de kimseyi dinlemeden ve halkın gözleri önünde zorla kadını alıp evine kapatmıştı. Yardım edeceklerine kovanın etrafındaki arılar gibi vızıldayan arkadaşları:

-Git, Adiller Cemiyeti’ne şikâyet et, demiş, hacı da çaresiz tavsiyeye uymuştu. Üyeler, kılıçlarını çekip yardıma koşmuş, kızı kaçıran Nübeyh’in evini sarmışlardı. Dilleri çekiç, sözleri çivi kesen görevliler, dışarı çıkan adamın yüzüne tükürüp:

-Yazıklar olsun sana. Nasıl bu kadar alçalabildin, nasıl bu kadar küçülebildin? Bu yolda sözleştiğimizi, kapına dayanacağımızı bilmiyor muydun? Haydi, kadını çıkar, demişler.

Aradaki buzları eritmek için gülümseme silahını kullanan zorba, aslında direniyordu. Ancak sıkıyı görünce yumuşamak zorunda kaldığı anlaşılıyordu. Hayâsızlığına bakmadan:

-Kadın bu gece yanımda kalsın, yarın size getireyim.

-Asla! Şimdi vereceksin. Aksi halde kılıçlarımızı boşuna çekmediğimizi anlayacaksın.

Çaresiz kalan saldırgan, içini çeke çeke emre uymuştu. Şimdi aynı şeyleri Abdülmuttalib'in yapması gerekti. Ama kiminle, hangi güçle? Toplumunu oluşturan fertlerin çoğu, insandan çok hayvan gibi yaşıyor; tahammül edilmez davranışlarıyla nezaket hudutlarını aşıyordu. Daralan yüreğine ilaç bulması kolay değildi. Gözünde büyüyen mazi, ruhunu mengenelerin arasına sıkıştırmıştı. Bu alçaklıkları önlemek için ne yapmalıydı? Aklına gelen tek çare, eş sayısını çoğaltmaktı. Elini açıp dua etmeye başladı: "Ey Allah'ım! On oğlum olursa atam İbrahim gibi birini Kâbe'ye kurban edeceğim." vaadinde bulundu.

Zaman, mevsimi kışa çevirirken kol kola giren dev sıra dağlar, siyah gölgelere dönüşüyor; kuru çalıkların ve kırçıl otların süslediği dik yamaçlar, sanki coğrafyanın sihrini taşıyordu. Sığınak mı mezar mı olduğu anlaşılmayan irili ufaklı mağaralar, belirsiz patikalar şaşkınlık uyandırmaktan başka işe yaramıyordu. Ya ufuk çizgisi... Sabit ve titrek nazarları sonsuzluğa bağlıyor, bu manzaraya akşamın kızılığ da eklenince gökyüzü daraldıkça daralıyordu. Gecenin sereceği siyah tülün altına girecek kâinat, sabırsızlanıyordu. Bir zamanlar dalgın dalgın gölgelerin ötesine bakan Kâbe'nin reisi, şimdi özünü daha cansız, daha çaresiz buluyordu.

Yıllar ardı ardına geçerken Abdülmuttalib'in dileği kabul olmuş, hayallerini örten sis perdesi aralanmıştı. On oğlu, beş kızı dünyaya gelmişti. Çizgili yapraklarını sallayan köhnemiş palmiye ağaçları, ona vaadini yerine getirmenin, oğlunu kurban etmenin zamanı geldiğini hatırlatınca donup kalmıştı. Korku dolu düşüncelerden kaçmaya çalışırken mutlak bir sessizliğe dalıvermişti. Söylemesi kolay ama gerçekleştirmesi zordu. Gönlü darda, kalbi sıkıntıdaydı. Atası İbrahim'i kurtaran Allah, acep kendisine yardım eder miydi? Keşke bilebilseydi. Dünyayı aydınlatan güneş, kafasının içindeki karanlığı silebilseydi... Bir yol bulmak için Hayber'de oturan kâhin Kutbe'ye gidecek, derdini anlatacaktı. Tavsiyesi üzerine bir şeyler yaparak borcundan kurtulmaya çalışacaktı. İçinde çocukça bir sevinç belirdi. Ertesi gün aklından geçenleri gerçekleştirmek için yola koyuldu. Başvurduğu yaşlı kâhin:

-Sizde kan bedeli ne kadardır?

-On devedir.

-O zaman on deve kurban edersen ahdini yerine getirmiş olursun.

Abdülmuttalib putperest değildi, tek tanrı inancına sahipti ama Mekkeliler gibi Kâbe'nin içine yerleştirilen putların aracılığını düşünürdü: "Bu dünya hayatından başkası yoktur. Bizler dirilecek, hesap verecek değiliz." derdi. Olgunluğuna yakışmayan acemiliği, biraz sonra bunayacakmış havası verirdi. Kureyş'in bayram kabul ettiği senede bir gün, putları tavaf edip kurban keser, sorumluluğunu yerine getirince çocukça sevinirdi. Yöre halkı ile yaptıklarını hac sayar, Hz. İbrahim'in sünneti olarak değerlendirirdi. Rahibelerin manastır kurallarına uyduğu gibi kavminin geleneklerine riayeti, marifet kabul ederdi. Yassı ve açık alnını kaşırken buruşuk ve kurumuş ellerini kaldırıp duaya durmaktan vazgeçmezdi.

Atası Haşim, tüccardı. Suriye'ye giderken Yesrib'de Neccarogullarından Amr'ın kızı Selma ile evlenmiş, doğan çocuğuna Şeybe adını koymuştu. Babası ölünce Mekke'ye amcasının yanına gelmiş, halk kendisini köle sandığından adına Abdülmutilib demişti.

Yörenin adetlerine göre soy, sop önemli bir dayanışma aracıydı; zayıflar, kuvvetliye tabiydi. Şerrin ve ihtirasın gizli fırtınasından ancak bu şekilde korunmak mümkündü. Değişken mizaçlı insanlar, başı sıkışınca akrabalarına gider, beylerinden yardım isterdi. Haklı-haksız demeden herkes kendi kabile mensubunun imdadına yetişirdi. Geleneklere göre çölde hayata tutunmanın yolu buydu, isyana gerek yoktu. Çalışmadan yaşayan bu tür insanların geçimleri, başkalarının malını, mülkünü yağmalamaktan geçirdi. Yapılan taşkınlığın, gaspın, talanın, soygunun, adam kaçırmanın... dinî ve hukuki hiçbir sorumluluğu yoktu. Soluk tenli Mekkeli gençler, uçurumun kenarına tutunan nevrüz misali kısa ömürlerini şenlendirmenin peşindeydi. Kanaatlere tesir eden korkunç hadiselerle bakılırsa bu adetler, aldatan mevsimlerden; sevme zevkini berbat eden akşamlardan farksızdı...

Bazen ehemmiyetsiz bir teferruat yüzünden morali bozulan Mekke'nin Şefi, çoğu arzusuna kavuşmuş ama yaşı da hayli ilerlemişti. Hayat hakkındaki hükmünü, tecrübelerine göre vermişti. İkazlarına kulak asmayan bedeviler ise kavgadan yanaydı, öç almada ısrarlıydı. Kuvvetine itibar eden, kendisine sığınanı korurdu. Kapıldıkları çılgınca ümitleri nedeniyle çölde yaşarlar, keçi kılından veya deve yününden yapılmış çadırlarda oturlardı. Akşam bir yere, sabah başka bir yere konduklarından onlarla temas kurmak mümkün değildi. Ayıplamak, hesap sor-mak imkânsızdı. Şehre yerleşenler ise kerpiç evlerde barınırlardı. Her durumda kabile reisinin emrine uyarlar; otoriteyi, gösterilen saygıya denk tutarlardı. İşte o sebeple Mekke'ye bey olmak zor işti. Mensuplarını kollamak, öldürülen adamlarının

intikamını alıncaya kadar yas tutmak, Hıristiyan adetleri üzere şarap içmemek, kadınlara yaklaşmamak... gerekti.

Abdülmuttalib'in on oğlundan en sevimlisi, en yakışıklısı, en akıllısı Abdullah'tı. Hz. Âdem'den miras kaldığına inanılan bir ışık yüzünde parladığından emsallerinden çok farklıydı. Kıvrıkcık saçlarının çevrelediği aydın yüzü, becerikli elleri, tez canlı ve nazik endamı dikkat çekecek nispetteydi. Bakanın aklını çeler, gönlünü cezbederdi. Evlenmek, hayatını şeneltmek isteyen şuh kadınlar, macera arayan güzel kızlar birbirleriyle yarıştırdı. Ama o aşkı, güneşe benzetirdi; yaklaşan yanacağını, uzaklaşan donacağını düşünürdü. Dolayısıyla menfaati çağrıştıran tebessümlerle ilgilenmez, rüşveti hatırlatan samimiyetlere bel bağlamazdı. Halin yaldızlı şekillerine kanmaz, hayalin esrarına dalmaktan kaçardı.

Derken seneler seneleri kovaladı. Seville seville sevmeyi öğrenen Abdullah, yirmi dört yaşına girdi. Ağır hareketlerine bakılırsa aklı başında biriydi. Yüce dağların tepesindeki kar kadar saf ve temizdi. Babası, kendisi için iftihar ve gurur karışımı bir duygu ile Amine'yi seçmiş, kıymetli hediyelerle gidip istemişti. Kızın babası Vehb, anası Berre; "evet" deyince düğün, dernek kurulmuş, on dört yaşındaki taze gelin, törenle dünya evine girmişti.

Pembe renkli ufuklar, kurşun renkli dağlar, koyu sisin altında mışıl mışıl uyuyorken nazlı nazlı sallanan yeşil yapraklar, araziye serpilip siyah kayalar, ısınmak için kızıl güneşi bekliyordu. Vahalara serpilip, kumların kraliçesi irili ufaklı ağaçlar; nefesini tutmuş, biraz sonra "Yandım Allah!" diyecek böceklerin şarkılarını dinlemeye hazırlanıyordu. Harekete geçen ateş küre zordaymış gibi yavaş yavaş yükselirken nurdan tahtına kurulmak için acelesi yokmuş gibi davranıyordu. Ama sıcaklık artıyor, acemi işçiler, asabi çobanlar, görevli köleler karınca misali gidip geliyordu. Fakat hayalet gibi duran zenginleri, günahkâr âşıkları

andıran seçkinleri, hali vakti yerinde olan azgınları, şimdiden evlerine mahkûm etmiş görünüyordu. Ayakaltındaki kumların hışırtısını, hayra yorulamayan korkunç masallara çeviriyordu.

Abdullah, Amine ile evlendikten sonra tarifi imkânsız bir saadete kavuştu. Ancak süslü çelengi andıran gökyüzüne inat aksiliklerden kurtulamıyordu. Bir gün sokakta yürürken Varka'nın kızı Kuteybe ile karşılaşmıştı. Kız, önceden kendisine yangındı ama o an pek ehemmiyet vermemiş, yüzüne bakmaktan kaçınmıştı. Galiba saygısını yitirmişti. Delikanlı, nazarlarını muhatabının gözlerine dikip içinden geçenleri okumaya çalıştıysa da başaramadı. Farklı tepki beklerken böylesine ilgisiz davranmasına şaşır kaldı, hakaret görmüş gibi kızardı. Hatunun omuzundan yakalayıp şiddetle sarstı. Dönen kız, tanımadığı biriyle karşılaşmış gibi onu pek umursamadı. Alaycı nazarlarını yere indirip geri çekildi. Bir zamanlar şahsına vurgun olup ardından koşan peri, şimdi bambaşka biriydi. Hastalıklı tabiatı, sevmeyi unutan suratına yansımıştı. Nezaket kurallarını zorlayan tavırlarıyla deli gibi gülümseyişi, kendine ait olan zamanı kurtarmaya yönelikti. Bu nasıl işti? Hızlı düşünmesine rağmen anlayamamıştı.

Abdullah, dün gibi hatırlıyordu: Babası ile Kâbe'nin yanından geçerken geride kalmış, birinin omuzundan tutup çektiğini hissedince dönüp bakmıştı. Kuteybe'nin güller açan yüzüyle karşılaşınca suratı, kulaklarına kadar kızarmıştı. Atası görür diye gözlerini kaçırmış, kuş yavrusu gibi çırpınan yüreğini dindirmek için elini göğsüne bastırmıştı. Fırsat bulan kız, oracıkta evlenme teklif etmiş, ısrarına rağmen kendisi cevap vermemişti. Bahane uydurup uzaklaşmış, nemli gözlere aldırmadan kaçıp kurtulmuştu. Ya şimdi? Muhatabı dalga geçer gibi konuşuyordu: "Ben, senin alnındaki nura âşıktım. Şimdi o yok ki..." deyip bir zamanlar kendisinin yaptığını, şimdi o yapıyordu. Bu sefer ağlayan ve geride durup bakan kendisi oluyordu.

Gelişmelere şaşırıp utanan Abdülmuttalib'in oğlu, cellatların boğmak üzere saldırdığı şehzade gibi sıkılmıştı. Günü karararmıştı. Onları birbirine bağlayan bağlar demek kopmuştu. Kızın bahsettiği nur; söylentilere göre hamile eşine geçmiş, ondan da dünyaya gelecek bebeğine intikal edecekmiş. Haliyle marifet özünde değil, doğacak bebeğindeydi. Öyleyse o, şeref sahibi biriydi. Peki bu durumda kendisi ne yapacaktı? Tiksinti duyacağı ilişkilere girmeden günahlarını affettirmeye çalışacaktı. Dürüst insanın alçalması, asla doğru değildi.

Geçimleri ticarete bağlı olduğundan Abdullah, avcı inandıyla harekete geçti. Her insanla paylaşamayacağı sırları vardı. Çocuğunun doğumuna altı ay kala Şam'a gitti, satacağını satıp ihtiyaç duyduğu hurma çuvallarını devesine yükledi. Kervanla geri dönerken kürek mahkûmu gibi hayallerinin pençesindeydi. Zihni, henüz dünyaya gelmemiş çocuğuyla beraberdi. Yirmi beş yaşında genç bir delikanlı olarak ilk defa baba olmanın zevkini tadacaktı. Kayıtsız bakışları, uzaklardaydı. Belirsiz nazarları, can çekişen akşam güneşi ile yan yanaydı.

Ancak dönüş yoluna girer girmez sıhhati bozuldu, ceset gibi sessizleşti. İçine kurt düşen meyve gibi sarardı, dizlerinin bağı çözüldü. Cılızlaşan tebessümleri, giderek zayıfladı. Ölümün soğukluğuna dayanmak için didinse de yol uzak, şartlar çetindi.

Derken rahatsızlığı arttı. Alnındaki çizgiler derinleşti, yanakları çöktü. Can derdine düşünce malını unuttu, kocasına sığınan gelin gibi hayatını arkadaşlarına teslim etti.

Atışlar içinde yanan hasta, beyninden vurulmuş gibiydi. Yorgun ve ölgün gözleri, arada manidar bir tebessümle açılabilir ki kıymetsizdi. Peri kızının lütfuna mazhar olmuş gibi sevinse de unuttuğu gençliğini, yeni evliliğini hatırlamada zorlanıyordu. Fakat iyi görünmek, hoş görmek için şahsını zorluyordu. İnsanın kendini aldatması kolay olmuyor, tatlı hayalleri uzun sürmüyor, yeniden çaresizliğe bürünüyor. Hayatın genç tarafını

yaşamış biri olarak sadece taze eşini, doğacak taze bebeğini sayıklıyordu. Arada kabahat işleyenlerin mahcubiyetiyle gözlerini açıp etrafına bakıyordu. Ancak akli başında değildi. Çökmek için bahane arayan eski binalardan farksızdı. Şuuru, açılıp kapandığından çok şeyden habersizdi.

Kervancılar, sedye yapıp içine koydukları Abdullah'ı, çuvaların arasına yerleştirdiler. Acıyan ve okşayan nazarlarla zar zor Yesrib'e yetiştirdiler. Hayatın kolay taşınan yük olmadığını bizzat tecrübe edip hastayı şehrin eşrafından dayısı Neccaroğlu Adiy'e teslim ettiler. Hurma yüklü devesini alıp yola düştüler. Mekke'ye varınca olayı babasına anlatılar.

Yıldırımıla çarpılmışa dönen Abdülmuttalib, çok üzüldü. Döktüğü gözyaşlarına rağmen yanaklarında yanan ateşi söndüremedi. Hıçkırıkları arasında çağırdığı büyük oğluna:

-Haris, gözümün nuru Yesrib'de hasta yatıyormuş. Acele yola çık. Yanına yedek bir deve al, üzerine hevdeç kur. Kardeşini içine yatırıp tez zamanda bana getir.

-Tamam, diyen oğlu, iki hizmetçisiyle yola koyuldu, gece demeden gündüz demeden yol aldı, kısa zamanda Yesrib'e vardı. Ancak Abdullah'ı dayısının evinde göremeyince içi burkuldu. Çünkü o, Abdülmuttalib'in huzuru, ailesinin nazar boncuğuydu. Korku ve endişe ile sordu:

-Dayı, kardeşim nerede?

İçe kaçıp küçülen gözlerini silen Adiy:

-Yeğenim! Sizlere ömür... Abdullah on beş gün hasta yattı. İyileşir gibi olunca diğer dayısı Nabigan'a gitti. Ertesi gün ağır-laştı, akşama doğru öldü. Evin avlusuna gömdük.